

Mn. Frederic Ràfols

HOMILIA EN EL FUNERAL DE PAU BOADA

El 15 d'agost del 1975, just en fa ara trenta anys, era enterrat a Vilafranca Pau Boada i Mercader, artista plàstic genuïnament local i un dels creadors amb una obra de més específica personalitat. L'aniversari ens serveix d'excusa per a recuperar el text de l'homilia del funeral, fins ara inèdita, pronunciada pel vilanoví Mn. Frederic Ràfols, llavors rector de la parroquia de Santa Maria de Vilafranca. Aquest text, mecanografiat, ha circulat durant anys per mans vilafranquines i és un excel·lent exemple de la prosa viva i vital de les homilies de Mn. Frederic, paraules entenimentades i sinceres que obrien un camí a la reflexió des dels senzills esdeveniments de la vida quotidiana.

"Avui és un dia trist per a Vilafranca perquè ha desaparegut un artista. Els artistes no fan la història, però li donen un sentit. L'artista és un gratuït de la naturalesa, nosaltres diem de Déu. Podem fer cotxes, podem fer coses, podem fer diners, però el secret de la bellesa no està en el poder humà: la inspiració no es pot comprar ni es pot vendre: pertany al misteri.

"En una societat com la nostra, abocada al consum i a la supervaloració dels aspectes purament materials, manquen contemplatius, poetes i artistes. Per això crec que aquesta diada és d'una gran tristesa per a la nostra vila.

"L'Evangeli que hem llegit és un xic difícil de comprendre, però potser llegint-lo davant el cadàver d'en Pau Boada l'entendem més. Mirar els ocells del cel, contemplar els liris del bosc, descobrir la bellesa amagada de

les coses i fer que el poble la pugui comprendre i disfrutar. Això és un do de Déu, és la inspiració, és el misteri que es va repetint de tant en tant per alegrar la monòtona vida de cada dia. El seu estil era popular, sens dubte inspirat en el romànic, però amb tocs d'un ingenuïsmes entranyable. Quan mirem la sala del Museu, la decoració de l'Ajuntament, el mural de la sala Grases, els nostres ulls, cansats de tanta mediocritat, s'animen, l'obra d'en Pau Boada entra ja a formar part de la nostra història.

"En la llarga història dels cristians hi ha hagut una especial sensibilitat per l'art, en Pau Boada ens n'ha deixat una de les seves obres millors en la vidriera central de l'absis de Santa Maria: el naixement de la Mare de Déu, preludi de la nostra salvació, que com un castell de focs trenca la blavor de la vida quotidiana, perquè Déu visitarà el seu poble.

"Ell era creient. Potser encara no fa un mes, a missa de dotze, el vaig veure a una de les capelles de l'absis, participant a l'Eucaristia. A nosaltres, que si tenim algun defecte és que toquem massa de peus a terra, ell, que no hi tocava massa, ens va deixar l'amor a la bellesa, el saber descobrir que la flor i l'ocell i la bellesa tenen un llenguatge que ultrapassa els bitllets i l'eficàcia i la tècnica humana, un llenguatge que té molt a veure amb la fe. Que sapiguem canviar la nostra escala materialitzada de valors.

"Un dia trist, però, com per a tot creient, un dia esperançat: Miquel Àngel, al final de la seva vida, destruïa les seves obres d'art perquè les considerava absurdes davant la bellesa que ell intuïa. Certament que l'art és un valor limitat, però participa del que és gratuït, no es pot comprar ni vendre, i en aquest aspecte ens acostem a comprendre la Bellesa i la Bondat de Déu."